

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsch a soudců JUDr. Magdalény Ježkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci navrhovatelky – obchodní společnosti **Bezdez Property, s.r.o.**, se sídlem Praha 8, Karlín, Sokolovská 394/17, zast. obecným zmocněncem JUDr. E. F., proti odpůrci **městu Špindlerův Mlýn**, se sídlem Svatopetrská 173, 543 51 Špindlerův Mlýn, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy - územního plánu Špindlerův Mlýn, schváleného na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011 – Z, t a k t o :

- I. Krajský soud v Hradci Králové z r u š u j e dnem právní moci tohoto rozsudku opatření obecné povahy - územní plán Špindlerův Mlýn, schválený na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn, dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011-Z, a to v té jeho části, ve které byla pozemková parcela č. 60/2 v kat. území Špindlerův Mlýn zařazena do funkční plochy ZS 2, zeleň sídelní specifická – nezastavitelné zahrady.
- II. Odpůrce je p o v i n e n uhradit navrhovatelce náklady řízení ve výši 5.230,-- Kč, a to do 8 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Zastupitelstvo města Špindlerův Mlýn schválilo usnesením č. 8/11/2011-Z, ze dne 15. 11. 2011, územní plán města Špindlerův Mlýn. Jeho vydání bylo oznámeno veřejnou vyhláškou ze dne 16. 11. 2011. Územní plán nabyl účinnosti dne 1. 12. 2011. Navrhovatelka návrhem ze dne 1. 6. 2012, který byl doručen krajskému soudu dne 11. 6. 2012, zahájila řízení o zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu Špindlerův Mlýn. Odůvodnila jej následujícím způsobem.

Předně specifikovala předmět návrhu tím, že navrhovala zrušení té části daného územního plánu, jež se týká pozemkové parcely č. 60/2 v kat. území Špindlerův Mlýn, nově zařazené do plochy s funkčním využitím „ZS 2 – zeleň sídelní specifická - nezastavitelné zahrady“ a její vrácení do plochy vymezené k zastavění s funkčním využitím „zóna II – komerční s nižším využitím“, kterou byla dříve v územním plánu sídelního útvaru města Špindlerův Mlýn z roku 1994 (dále jen „ÚPSÚ“). S vlastnictvím této parcely spojovala svoji aktivní legitimaci k podání návrhu na zrušení uvedené části opatření obecné povahy – územního plánu Špindlerův Mlýn, schváleného na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn, dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011-Z, v uvedené části (dále jen „OOP“ či „územní plán“).

Navrhovatelka zejména namítala věcnou nesprávnost OOP, které se jí prý dotýká zjevně nepřiměřeným způsobem. Dodala, že dle právní úpravy obsažené v § 101d odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), není soud v řízení o zrušení OOP vázán právními důvody návrhu (zde navrhovatelka mylně vycházela ze znění s.ř.s. účinného do 31. 12. 2011), a bylo by proto vhodné přezkoumat i správnost procesního postupu odpůrce při vydávání OOP, neboť celý proces jeho vydání neprobíhal zákonem předvídaným způsobem.

Nepřiměřenost zásahu do svého vlastnického práva k předmětné parcele spatřovala navrhovatelka v jejím zařazení do odlišných funkčních ploch oproti původnímu ÚPSÚ, vedoucímu k úplnému zákazu na ni stavět. Navrhovatelka ji přitom zakoupila v roce 2009 s důvodným a legitimním očekáváním, že parcela bude podnikatelsky využitelná k výstavbě v souladu s ÚPSÚ. S jejím zařazením do plochy s funkčním využitím „ZS. 2 – zeleň sídelní specifická - nezastavitelné zahrady s hlavním využitím pro okrasné a užitkové zahradní kultury a ovocné sady“, nepočítala. Kromě toho pozemek sloužil k parkování, když na něm bylo umístěno 11 parkovacích míst vlastníků bytových jednotek v sousedním bytovém domě č.p. 131, což bylo nejen v souladu s platným ÚPSÚ, ale i zajištěno smlouvou o zřízení věcného břemene ze dne 5. 2. 1999, umožňující parkování vozidel na pozemku navrhovatele.

Navrhovatelka pokračovala, že následek OOP je neúměrný sledovanému cíli, jak jej odpůrce obecně deklaroval na straně dvanácté rozhodnutí o námitkách. Její námitky ze dne 29. 7. 2011 totiž zněly následovně:

„Obsahem námitky je zachování funkčního využití parcely č. 60/2 k.u. Špindlerův Mlýn dle platného územního plánu z roku 1994. Tj. funkční využití II – komerční zóna nižší intenzity.

V současné době předmětný pozemek neplní funkci navrhovanou v nově upraveném územním plánu (tj.

ZS 2) a tudíž není důvod stávající funkci měnit. Slouží jako odstavná parkovací plocha. Z našeho pohledu se jedná o nekoncepční řešení.

Záměrem využití parcely číslo 60/2 k.u. Špindlerův Mlýn je výstavba malého horského hotelu Lipová – Špindlerův Mlýn. Tento projekt již byl v minulých letech konzultován s příslušnými odbory MěÚ Špindlerův Mlýn a následně upraven tak, aby splňoval požadavky jak kapacitní (komerční zóna nižší intenzity), tak dopravní. Doprava v klidu je řešena tak, aby umožňovala parkování osobních automobilů i pro okolní objekty. Celková navržená kapacita parkovacích stání je 44 míst, z toho 32 podzemních a 12 venkovních.“

V těchto směrech také očekávala odůvodnění rozhodnutí o námitkách, čehož se však nedočkala, neboť úvahy odpůrce byly vedeny mimo jejich rámec, když neobsahují důvody, proč jim nebylo možno vyhovět. Navrhovatelce je dále nepochopitelné, proč navzdory údajné vyčerpanosti daného území pro nové objekty byl sousední pozemek parc. č. 63/3 v k.ú. Špindlerův Mlýn zařazen do funkčního využití BM, tj. bydlení městské s možností zastavění bytovými domy a naopak pozemek navrhovatelky, který disponuje stejnými vlastnostmi a téměř totožným umístěním, byl zařazen do plochy ZS 2, tj. – zeleň sídelní specifická - nezastavitelné zahrady. Takový postup odpůrce a pořizovatele územního plánu způsobuje podle navrhovatelky jeho nepřezkoumatelnost.

Navrhovatelka dále brojila proti tomu, že OOP zasahuje nepřiměřeným způsobem do jejího vlastnického práva. Opírala se přitom o čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle něhož lze omezit vlastnické právo jen ve veřejném zájmu, který však nelze spatřovat v daném případě v zařazení jejího pozemku do plochy s funkčním využitím ZS 2 – zeleň sídelní specifická - nezastavitelné zahrady. Obecné požadavky na OOP přitom takový excesivní zásah do navrhovatelčiných práv ani nežádaly a jeho zpracovatel v rozhodnutí o námitkách, ani jindy v procesu jeho pořízení, nikdy nezmínil existenci či možnost jiných alternativních řešení (např. zachování možnosti parkování na pozemku v souladu s dlouholetým stavem). Dodala, že vydaným OOP nedošlo jen k zásahu do jejího vlastnického práva, resp. jeho výraznému omezení, ale také k zásahu do práva svobodně podnikat, neboť navrhovatelka měla v úmyslu vystavět na předmětném pozemku malý horský hotel. V důsledku toho došlo i k výraznému poklesu tržní hodnoty pozemku, přestože nebyl předmětem vyvlastnění. Podle navrhovatelky se jedná o nucený zásah do vlastnického práva bez náhrady, přičemž jeho omezení nebylo nijak kompenzováno. V těchto souvislostech navrhovatelka odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2009, č.j. 2Ao 4/2008-88.

Navrhovatelka pokračovala, že byla OOP omezena bezdůvodně nad únosnou míru, když odpůrce žádný přezkoumatelný a hodnověrný důvod k tomu nepředložil a jde tak podle ní o zásah nepřiměřený. Rovněž v tomto směru odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jeho rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, z něhož citovala:

„[47] Územní plán reguluje možné způsoby využití určitého území. V tomto smyslu představuje významný, byť ve své podstatě spíše nepřímý zásah do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, neboť dotčení vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Znamená to především, že jsou omezeni

v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu. V tomto smyslu může územní plán představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11 LZPS), jež je jedním ze základních pilířů, na nichž již po staletí stojí západní civilizace a její svobodný rozvoj. Zásahy do vlastnického práva proto musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona. [...]

[48] Omezení v podobě územního plánu je v obecné rovině uvedené podmínky schopno zpravidla splňovat. V první řadě má v principu legitimní důvody – územní plánování je prostředkem k harmonizaci poměrů na území jím regulovaném a umožňuje sladit veřejný zájem (včetně veřejného zájmu přesahujícího dimenze regulovaného území) s individuálními zájmy týkajícími se daného území. Znamená to tedy, že vlastníci dotčení územním plánováním jsou zásadně povinni - za předpokladu, že i další shora uvedené podmínky budou splněny - strpět i bez svého souhlasu omezení, která pro ně vyplývají z územního plánu, nepřesáhnou-li určitou míru, v rámci níž lze taková omezení po každém vlastníkovi bez dalšího spravedlivě požadovat (spravedlivou míru). Jaká míra to bude, je nutno posoudit vždy v konkrétním případě s přihlédnutím k rozhodným okolnostem. [...]

[49] V některých případech dosažení ústavně legitimních a zákonem stanovených cílů územníhoplánování nebude možné dosáhnout způsobem, který by se každého jednotlivého z vlastníků pozemků a staveb na územním plánem regulovaném území dotkl toliko ve spravedlivé míře; v takovém případě je přípustný i zásah přesahující tuto míru, přičemž ani zde k jeho provedení není nutný souhlas dotčeného vlastníka. Přípustnost takového zásahu i proti vůli vlastníka je dána jeho ústavně legitimním a zákonem stanoveným cílem a splněním dalších podmínek, jejichž komplex lze souhrnně označit za zásadu subsidiarity a minimalizace takového zásahu (zásadou subsidiarity a minimalizace zásahů do vlastnických a jiných věcných práv při tvorbě územního plánu musí být, jak výše uvedeno, ostatně vedena veškerá omezení vyplývající z územního plánu, tedy i omezení nepřesahující spravedlivou míru; v opačném případě by se jednalo o ústavně nepřípustný, neboť v rozporu s čl. 4 odst. 4 LZPS jsou zásahy). [...]

[52] V rámci soudní kontroly procesu tvorby územního plánu (jeho změny) v řízení podle § 101a násl. s. ř. s. soud zkoumá, zda jsou vůbec dány podmínky k zásahu územního plánu do vlastnických práv určité osoby. Soud tedy především zkoumá, zda dotčený zásah do vlastnického práva má ústavně legitimní a o zákonné cíle opřený důvod a zda je činěn jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle. Shledá-li soud, že některá z uvedených kumulativních podmínek není splněna, je to zásadně důvodem pro zrušení územního plánu [...] Shledá-li naopak soud, že všechny uvedené podmínky pro zásah byly naplněny, není to důvodem ke zrušení územního plánu ani tehdy, jedná-li se o omezení ve větší než spravedlivé míře. Otázka, zda byla poskytnuta či závazně přislíbena kompenzace, je pro účely posuzování zákonnosti územního plánu irelevantní, neboť se v rámci procedury pořizování územního plánu neřeší; jde o otázku relativně samostatnou. Není proto ani věcí soudu rozhodujícího o zákonnosti územního plánu, aby se zabýval tím, zda zásah překročil spravedlivou míru, anebo nikoli; soud se omezí pouze na posouzení dodržení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu.“

Vydané OOP podle navrhovatelky nepřiměřeně zasahuje do jejího vlastnického práva nejen formou zařazení pozemkové parcely č. 60/2 v kat. území Špindlerův Mlýn do funkční zóny s omezeními, které brání současnému způsobu využívání, ale dokonce jejím zařazením do zóny vymezené jako zeleň sídelní specifická - nezastavitelné zahrady. Změna funkčního využití předmětného pozemku není podle navrhovatelky podložena veřejným zájmem, ale osobním zájmem některých vlastníků a především odpůrce (vlastníka pozemku parc. č. 63/3 k.ú. Špindlerův Mlýn) na úkor vlastníků jiných. Napadeným územním plánem nejsou podle ní respektovány zákonem stanovené podmínky a omezení – požadavek rovného zacházení, předvídatelnosti právní regulace, minimalizace zásahů do

individuálních práv fyzických a právnických osob. Zájmy vlastníků nemovitostí nejsou vyváženy a omezení založená OOP představují nové, do této doby neexistující, limity užívání majetku ve vlastnictví navrhovatelky. Ve vztahu k ní jde o řešení zjevně nepřiměřené, excesivní, šikanózní, diskriminační a neodůvodněně zasahující do jejích základních práv.

Navrhovatelka dále poukazovala na rozpor OOP se zákonem a požadavky na dopravní obslužnost a parkování, a to v souvislosti s její námitkou k návrhu územního plánu, že pozemek parc. č. 60/2v kat. území Špindlerův Mlýn slouží jako odstavná parkovací plocha. Proto požadovala, aby se k námitce vyjádřil příslušný odbor dopravy nebo silniční správní úřad. To v souvislosti s tím, že dotčený orgán veřejné správy neuplatnil formou závazného stanoviska žádné požadavky k zajištění či udržení stávajících parkovacích míst v lokalitě. Proto si měl odpůrce k této námitce vyžádat vyjádření tohoto dotčeného orgánu, případně mu dát možnost své stanovisko revidovat, popř. doplnit, viz. judikát NSS č.j. 1 Ao 2/2009 z 20.1. 2010) a toto v odůvodnění rozhodnutí o námitce ozřejmit (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2010, č.j. 1Ao 2/2009). To se však nestalo. Proto i rozhodnutí odpůrce o této námitce měla nejen za procesně vadné, ale i věcně nesprávné. OOP tak nebylo vydáno ani z tohoto pohledu zákonem stanoveným postupem. Napadené OOP je podle navrhovatelky vydáno i v rozporu s rozhodnutími povolujícími výstavbu a užívání sousedního domu č.p. 131, pro který slouží pozemek parc. č. 60/2 v kat. území Špindlerův Mlýn jako parkovací plocha. Jde konkrétně o stavební povolení ze dne 27. 7. 1998, č.j. Výst.R1012/998, jímž byla povolena přestavba sousedícího objektu č. p. 131 na bytový dům.

Vzhledem k uvedenému navrhovatelka navrhovala zrušit OOP v té jeho části, ve které byla pozemková parcela č. 60/2 v kat. území Špindlerův Mlýn zařazena do funkční plochy ZS 2, zeleň sídelní specifická – nezastavitelné zahrady.

Odpůrce se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 26. 7. 2012. V jeho úvodu uvedl, že nesouhlasí s tvrzením navrhovatelky, že by OOP bylo vydáno nezákonným postupem, že jím došlo k porušení jejích práv, nesouhlasil s námitkou, že by OOP představovalo řešení, které je ve vztahu k navrhovatelce nepřiměřené, a nesouhlasil ani s tvrzením, že je OOP nepřezkoumatelné. Poté se k jednotlivým bodům podrobně vyjádřil.

K parkovacím místům uvedl, že na stavební parc. č. 131 a parc. č. 60/2 v kat. území Špindlerův Mlýn byla v roce 1998 povolena stavba „Adaptace bytů v č.p. 131 Sněžka o 14 bytových jednotkách“, přičemž na pozemku p. č. 60/2 je provozováno živelné parkování (dle KN je tam věcné břemeno pro parkoviště dle smlouvy mezi vlastníkem pozemku a pro jednotlivá čísla bytů.) K parkování na tomto pozemku nebylo dáno přivolení úřadu a zřízené věcné břemeno nemá žádné důsledky pro územně plánovací činnost. V rámci projednání jak zadání, konceptu i následně návrhu územního plánu bylo oznámení o projednání uvedených etap zasláno dotčeným orgánům, a to včetně odboru dopravy Městského úřadu Vrchlabí a odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Královéhradeckého kraje. Dále jej obdrželo Město Špindlerův Mlýn, odbor výstavby, který je silničním správním

orgánem, SÚS Královéhradeckého kraje, oblast Trutnov.

Koncept a následně i návrh územního plánu Špindlerův Mlýn komplexně zhodnotil předmětné území a k zástavbě je nenavrhoval. Žalovaný má za to, že tento závěr je v souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu a jeho rozhodnutími, vydanými v letech 2010 až 2012; tento soud však posuzoval důsledně především proporcionalitu zásahu do vlastnických práv s ohledem na veřejný zájem. Nevyloučil a nevylučuje změnu podmínek v území, a to ani v případech již vydaných územních rozhodnutí, je-li takový zásah do vlastnických práv důvodný [tuto rozhodovací strategii vyslovil Nejvyšší správní soud již ve svém prvním rozsudku k opatření obecné povahy ze dne 27. 09. 2005, čj. 1 Ao 1/2005 - 98 (dostupný na www.nssoud.cz a publikovaný jako judikát pod č. 740 ve Sbírce rozhodnutí NSS z roku 2006, č. 1, ročník 4), jímž stanovil algoritmus rozhodování ve věcech přezkumu opatření obecné povahy. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že územní plánování obecně a konkrétně i „funkční změnu využití pozemku“, lze chápat jako zásah do majetkových (vlastnických) práv, přičemž vlastnické právo nutno v souladu s judikaturou Ústavního soudu a především Evropského soudu pro lidská práva chápat v širokém smyslu a v souladu s římskoprávní tradicí. Zároveň připomenul závěr, ke kterému došel Nejvyšší správní soud ve věci územního plánu města Klecany (rozsudek ze dne 19. 05. 2011, č. j. 1 Ao 2/2011 - 17), podle kterého „navrhovatelka nemá právní nárok na stanovení takových podmínek rozvoje plochy zahrnující pozemky v jejím vlastnictví, které by plně vyhovovaly jejím soukromoprávním zájmům“. Nejvyšší správní soud v něm mimo jiné uvádí, že „Evropský soud pro lidská práva se již mnohokrát v obdobných kauzách vyjádřil, že územní plánování je způsobilé zasáhnout do vlastnického práva. Změna funkčního využití pozemku, které se navrhovatelka aktivně bránila, nepochybně takovým zásahem je, protože pozemek v zastavěné části obce je nově rozdělen do dvou funkčních zón, z nichž jedna se stává sídelní zelení. Ostatně podobný případ změny funkčního využití pozemku novým územním plánem se objevil již v rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva z roku 1994 Berger a Huttaler proti Rakousku (rozhodnutí Evropského soudu lidská práva ze dne 7. 4. 1994, č. stížnosti 21022/92 resp. 21023/92, dostupné v databázi HUDOC), kdy předchůdce Evropského soudu výslovně řekl, že změna funkčního využití pozemku je zásahem do vlastnických práv ve smyslu Článku 1 Protokolu 1 Evropské úmluvy o ochraně vlastnického práva a je třeba se vypořádat s otázkou, zda je zásah proporcionální. Existuje totiž celá řada typů zásahů do vlastnického práva, jejichž škála sahá od zákonného odnětí majetku přes různé typy omezení až k oblasti kontroly funkčního využití majetku (tzv. control of use of the property), o které se v tomto případě jedná. Setrvale tak judikuje i český Ústavní a Nejvyšší správní soud.“

Koncept a následně i návrh územního plánu zahrnul nezastavěný pozemek p.č. 60/2 v k.ú. Špindlerův Mlýn o rozloze 1047 m² za bytovým domem Sněžka (14 bytových jednotek), ležícím ze západní strany bytového domu do funkce „zeleň sídelní specifická – nezastavitelné zahrady s hlavním využitím pro parkové a užitkové zahradní kultury a ovocné sady“. Koncept územního plánu výrazně a důvodně omezil možnosti nové výstavby, nárůst počtu obyvatel a zvýšení lůžkové kapacity města, především s ohledem na rostoucí výrazný nepoměr mezi lůžkovou kapacitou města a

rekreačními možnostmi limitovanými zájmy ochrany přírody a krajiny. Ochrana okolní přírody a krajiny je veřejným zájmem nejširší skupiny lidí, kterou si lze představit a je vyjádřena zákonnou ochranou území (EVL – evropsky významná lokalita, KRNP). Posouzení a vyhodnocení konceptu územního plánu z hlediska celkové udržitelnosti rozvoje území a jeho 3 pilířů (přírodního, ekonomického a sociálního) je předmětem posouzení SEA, které bylo na předmětný koncept ÚP zpracováno.

Územní plán sídelního útvaru města Špindlerův Mlýn z roku 1994 (ÚPSÚ) byl řešen ve funkčních zónách, které zahrnovaly poměrně rozsáhlé plochy území. Předmětný pozemek byl zahrnut do zóny II/22 komerční zóna nižší intenzity, která byla charakterizována jako stavebně vcelku stabilizovaná zóna, v níž se nacházejí větší enklávy, umožňující zastavění – přibližně do cca 10 objektů, obecně řečeno objektů objemu činžovních vil, resp. větších penzionů. Z toho nelze vyvozovat, že ÚPSÚ na uvedeném pozemku výstavbu již tehdy umožňoval, zóna byla limitována celkovou kapacitou, která byla dlouho před zahájením prací na pořízení nového územního plánu již přečerpána. Přestože jednotlivé zóny neobsahovaly pouze zastavitelné části území (resp. zastavitelné plochy a pozemky), nutno in margine meritu věci připomenout, že stavební zákon v ustanovení § 102 předvídá a předpokládá i případné změny zastavitelného území v území nezastavitelné jako zcela legitimní i legální územně plánovací postup.

Odpůrce pokračoval, že pro složitost řešeného území a nutnost hledání variantních a alternativních řešení, byl pořizován (jinak fakultativní) koncept územního plánu, který představoval pro možnost dosažení rozumné a účelné dohody a kompromisu klíčovou fází pořizovacího procesu. Ke konceptu územního plánu však vlastník námitku nepodal a tím se svou nečinností a nevyužitím svých řádných procesních možností sám zbavil možnosti hledat spolu s pořizovatelem jiné způsoby řešení. Námitky podal vlastník pozemku p. č. 60/2 v kat území Špindlerův Mlýn až k návrhu územního plánu. Obsahem námítky byl požadavek na zachování funkčního využití parcely č. 60/2 dle platného územního plánu z roku 1994, tj. funkční využití komerční zóna nižší intenzity. V současné době slouží předmětný pozemek jako nekonceptně řešená odstavná parkovací plocha. Záměrem navrhovatelky je využít parcelu číslo 60/2 k výstavbě malého horského hotelu Lipová – Špindlerův Mlýn. Tento projekt již byl v minulých letech konzultován s příslušnými odbory MěÚ Špindlerův Mlýn a následně upraven tak, aby splňoval požadavky jak kapacitní (komerční zóna nižší intenzity), tak dopravní.

Zpracovatel územního plánu vyhodnotil záměr z hlediska celkové urbanistické koncepce, zejména s ohledem na to, že centrální část města je stávající zástavbou, s ohledem na charakter podhorského města se zástavbou typicky rozptýlenou, velmi přehuštěnou, což odporuje urbanistické koncepci rozvoje centra města a požadavkům na řešení veřejných prostranství, parků, zeleně a větší volnosti pohybu návštěvníků a snaze o vytvoření celistvějšího a reprezentativnějšího centrálního prostoru, odpovídajícího významu a postavení města v rozsahu Krkonošského národního parku (dále jen „KRNP“).

V procesu pořízení a schvalování územního plánu Špindlerův Mlýn, zejména

pak při vyhodnocení vlivu na udržitelný rozvoj území, jednání o námitkách a připomínkách, jak je doloženo ve spisu, bylo nutno pečlivě hodnotit předpoklady pro udržitelný rozvoj území, který by měl být v rovnovážném vztahu podmínek nejen pro kvalitní životní prostředí, ale i pro ekonomický rozvoj, společenské a sociální zájmy – mimo jiné též v zájmu navrhovatelky, která při svých aktivitách v dotčeném území těží z jeho atraktivity. Správní území Špindlerova Mlýna, které územní plán řeší, je území vysoce citlivé, kde s neaktuální a ve stanovených limitech (zejména lůžkové kapacity) překonanou územně plánovací dokumentací, nebylo možné účinně regulovat živelný podnikatelský boom. Z hlediska ochrany přírodních a krajinných hodnot území, ekologické stability území a životního prostředí je nutné citlivě přistupovat k trvalým požadavkům na umisťování staveb s ubytovací kapacitou. V minulosti ve své podstatě „volný“ přístup k umisťování staveb v území města, zejména kritizovaných apartmánových domů, způsobil výraznou nerovnováhu této kapacity na straně jedné a přírodního, rekreačního a také technického potenciálu na druhé straně. Návrh územního plánu s výstavbou v uvedené lokalitě nepočítá. Navržené koncepční řešení bylo několikrát podrobeno konzultaci a posuzování ze strany orgánů ochrany přírody, resp. správy KRNP.

Odpůrce poznamenal, že navrhovatelka požádala dne 7. 3. 2011 o to, aby na předmětném pozemku bylo možno provést výstavbu hotelu Lipová o třech nadzemních podlažích s kapacitou cca 64 lůžek (32 pokojů). Podnět byl předán zpracovateli územního plánu k posouzení. Následně podala podnět stavebnímu úřadu ve Špindlerově Mlýně na stavbu „Novostavba internátní školy – vyšší odborné školy“, kterou stavební úřad odložil jako žádost nezpůsobilou pro zahájení územního řízení. Posledním podáním je žádost ze dne 9. 1. 2012, adresovaná městu Špindlerův Mlýn, o souhlasné stanovisko k předložené dokumentaci na akci „Domov pro seniory – Špindlerův Mlýn“. Příložená studie je objemově totožná s hotelem Lipová. Dne 11. 6. 2012 podala navrhovatelka podnět na změnu územního plánu a žádost o zahrnutí do připravovaného regulačního plánu, a to za účelem umožnění výstavby domova pro seniory a změny funkčního využití pozemku na plochu určenou pro zdravotnictví a sociální služby.

Odpůrce dále uvedl, že v návrhu územního plánu převážil veřejný zájem nad soukromým zájmem navrhovatelky a že se tak stalo zcela proporcionálním způsobem. Správní uvážení pro předmětné cenné území vycházelo ze širokého komplexu jeho hodnot. Je přesvědčen o tom, že nevybočilo ze zákonných a ústavních limitů, že nedošlo k nešetrnému a diskriminačnímu kroku, který by nesl znaky libovůle, že byla velmi zvažována přiměřenost územní regulace vůči právům dotčených subjektů, jež byla činěna v nezbytně nutné míře a šetrným způsobem. Bylo třeba nalézt a vytvořit rovnováhu mezi urbanistickými, ekologickými a ekonomickými požadavky. Městský úřad Špindlerův Mlýn, jako pořizovatel územního plánu, proto již v zadání jasně stanovil zpracovateli úkol, omezit v návrhu územního plánu masovou zástavbu, bránit překotnému rozvoji v oblasti výstavby rekreačních objektů, resp. apartmánových domů, jejichž počet byl již za platnosti ÚPSÚ z roku 1994 ve stanovených limitech výrazně překročen. S tímto úkolem a snahou ochránit krajinné hodnoty a ráz se zcela ztotožnil i orgán ochrany přírody, správa KRNP.

Problematikou zastavěnosti území, a to v souvislosti s požadavky na výstavbu objektů s ubytovací kapacitou, převážně tzv. apartmánovými domy, zejména pak v centrální části města, se zabývalo zastupitelstvo města již v roce 2002. Dne 2. 5. 2002 přijalo usnesení 21/4-02 o úpravě směrné části územního plánu sídelního útvaru Špindlerův Mlýn, týkající se nové výstavby objektů bydlení, ubytování a služeb, přičemž v zóně II / 22 byl stanoven limit na 8 objektů nové výstavby od data schválení územního plánu sídelního útvaru Špindlerův Mlýn. Usnesení doplňuje příloha s vyznačenými již realizovanými a povolenými stavbami a se stavbami, které uvedené směrné číslo doplňují (známé záměry).

Zastupitelstvo města Špindlerův Mlýn projednávalo se zpracovatelem a pořizovatelem územního plánu podané námítky a připomínky ke konceptu a návrhu územního plánu Špindlerův Mlýn na řadě pracovních jednání a na zasedání dne 15.11.2011 usnesením č. 8/11/2011-Z rozhodlo o námitkách ke konceptu a návrhu územního plánu.

Vzhledem k výše uvedenému odpůrce navrhoval návrh na zrušení části OOP zamítnout.

Na vyjádření odpůrce reagovala navrhovatelka replikou. Polemizovala v ní s odpůrcem o zastavěnosti pozemku parc. č. 60/2 v kat.území Špindlerův Mlýn s tím, že nebylo možné povolit přestavbu č.p. 131 na bytový dům se samostatnými bytovými jednotkami bez řešení dopravy v klidu. Dovolávala se přitom kolaudačního rozhodnutí ze dne 23. 11. 1998, č.j. Výst.R1587/98, které podmínkou č. 4 ukládalo, že „do 30. 6. 1999 budou provedeny terénní úpravy dle dokumentace odsouhlasené Správou KRNAP OSS Vrchlabí a odborem výstavby Městského úřadu Špindlerův Mlýn: štěrková plocha parkoviště bude nahrazena úpravou ze zámkové dlažby a bude odvodněna přes lapol do stávající dešťové kanalizace“. Z uvedeného kolaudačního rozhodnutí tak jasně vyplývá, že bylo povoleno užívání stavby také na pozemku navrhovatele parc. č. 60/2 k.ú. Špindlerův Mlýn.

Dále uvedla, že se odpůrce pokouší nepřiléhavými odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu odůvodnit svůj nezákonný postup. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. září 2005, č.j. 1 Ao 1/2005 – 98, obsahuje podle ní rozvedení pojmu opatření obecné povahy v českém právním řádu v období jeho rané aplikační praxe. Navrhovatelka se s jeho závěry plně ztotožňuje, nicméně je s meritem projednávané věci zcela mimoběžný. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2011, č.j. 1 Ao 2/2011, je pro projednávaný případ věcně nepřiléhavý, neboť se týká posouzení, zda bylo do práv navrhovatelky zasaženo stanovením pořadí změn v území (etapizací), tedy tím, že byly pozemky navrhovatelky zařazeny do pozdější etapy, ale nebyly přeřazeny mezi nezastavitelnou plochu. Je v něm však obecně připomenuto, že „úlohou soudu v tomto typu řízení je bránit jednotlivce (a tím zprostředkovaně celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, nikoliv však územní plány dotvářet“, což je naopak pro projednávaný případ zcela přílehavé.

Neztotožnila se ani s výtkou odpůrce, že v průběhu pořizování konceptu územního plánu města Špindlerův Mlýn neuplatnila žádné námitky, čímž se měla svou nečinností a nevyužitím svých řádných procesních možností sám a zbavit možnosti hledat spolu s pořizovatelem jiné způsoby řešení. Tato skutečnost podle ní nijak neomezuje aktivní žalobní legitimaci navrhovatelky, přičemž se odkázala na judikát rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č.j. 1 Ao 2/2010 – 116, podle něhož „Skutečnost, že navrhovatel v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části (§ 101a a násl. soudního řádu správního) neuplatnil námitky či připomínky ve fázích přípravy opatření obecné povahy, jej nezabývá práva takový návrh podat. Návrh proto nemůže soud pro nedostatek aktivity navrhovatele v předcházejících fázích řízení správního odmítnout pro nedostatek procesní legimitace.“

Odpůrce podle navrhovatelky potvrdil její námitku, že zakoupila předmětný pozemek s důvodným a legitimním očekáváním, že bude podnikatelsky využitelný k výstavbě v souladu s platným územním plánem, když uvedl, že její projekt byl „v minulých letech konzultován s příslušnými odbory Městského úřadu Špindlerův Mlýn a následně upraven tak, aby splňoval požadavky jak kapacitní (komerční zóna nižší intenzity), tak dopravní“. Je proto nesporné, že odpůrce původně se zástavbou pozemku navrhovatele v souladu s platným územním plánem souhlasil, nicméně poté došlo k excesivnímu zásahu do práv navrhovatelky a ke změně funkčního využití, které jakoukoli zástavbu vylučuje.

Závěrem navrhovatelka zdůraznila, že návrhem brojí zejména proti nepřezkoumatelnému postupu odpůrce při vypořádání se s jejími námitkami uplatněnými v rámci veřejného projednání návrhu územního plánu. Odpůrce, vědom si patrně vad vydaného opatření obecné povahy, se v předloženém vyjádření pokouší nepřezkoumatelnost a logickou nekonzistentnost úvah předložených v odůvodnění zhojit dodatečným zdůvodněním. Zcela se však vyhýbá klíčové námitce navrhovatele, proč byl navzdory údajnému proklamovanému „prokazatelnému vyčerpání území pro nové objekty“ sousední pozemek parc. č. 63/3 v kat. území Špindlerův Mlýn zařazen do funkčního využití BM a naopak pozemek navrhovatele, který disponuje stejnými vlastnostmi a téměř totožným umístěním, přičemž navíc je na něm umístěno parkoviště, byl zařazen do funkční plochy ZS 2. Uzavřela s tím, že vady napadeného opatření obecné povahy spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách a neproporcionality zásahu do jejích práv, které nelze zhojit v rámci vyjádření odpůrce.

Krajský soud projednal návrh na zrušení opatření obecné povahy – části územního plánu Špindlerův Mlýn, který byl schválen na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn, dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011-Z, týkající se pozemkové parcely č. 60/2 v kat. území Špindlerův Mlýn, zařazené do funkční plochy ZS 2, zeleň sídelní specifická – nezastavitelné zahrady, při jednání dne 7. září 2012. Účastníci řízení při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci. Krajský soud poté přezkoumal napadené OOP podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu sedmého s.r.s, přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Již z výše uvedeného není pochyb o tom, a žádný z účastníků řízení to ani

nesporoval, že pasivně legitimovaný odpůrce nepřekročil při vydání přezkoumávaného OOP meze své působnosti a pravomoci a že k podání návrhu na jeho přezkoumání měla navrhovatelka aktivní procesní legitimaci. Tvrdila totiž, že byla vydaným územním plánem zkrácena na svých vlastnických právech k pozemkové parcelu č. 60/2 v kat. území Špindlerův Mlýn, kterou má ve vlastnictví, a to tím, že jí došlo k takové změně jejího funkčního využití, s níž neuvažovala v souladu s předchozím územním plánem (viz § 101a odst. 1 s.ř.s.) a které jí poškozuje. Navrhovatelka brojila předně proti tomu, že se odpůrce nevypořádal přezkoumatelným způsobem s jejími námitkami proti změně funkčního využití předmětného pozemku.

Podstatný obsah těchto námitek, jakož i rozhodnutí o nich, byl konstatován při jednání krajského soudu dne 7. září 2012 a jsou obsaženy v příloze č. 2 OOP, označené jako „Rozhodnutí o námitkách k návrhu územního plánu Špindlerův Mlýn“ pod pořadovým číslem 23. Odpůrce o nich rozhodl v usnesení z 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn dne 15. 11. 2011 pod bodem 5/11/2011-Z (viz zmíněné usnesení a příloha č. 2 územního plánu, označená jako „Rozhodnutí o námitkách k návrhu územního plánu Špindlerův Mlýn“ pod pořadovým číslem 23). Rozhodnutí odůvodnil následujícím způsobem:

„Návrh územního plánu s výstavbou v uvedené lokalitě nepočítá. Z důvodu navržené a preferované stávající urbanistické koncepce lze konstatovat značně přecherpanou hustotu zástavby v dané lokalitě a nejbližším okolí. Koncept a následně návrh ÚP výrazně omezuje možnosti nové výstavby, nárůst počtu obyvatel a zvýšení lůžkové kapacity města z důvodu výrazného nepoměru mezi lůžkovou kapacitou města a rekreačními možnostmi území limitovanými zájmy ochrany přírody a krajiny. Ochrana okolní přírody a krajiny je veřejným zájmem nejširší skupiny lidí, kterou si lze představit vyjádřenou zákonnou ochranou území (EVL – evropsky významná lokalita – KRNAP). Posouzení a vyhodnocení konceptu územního plánu z hlediska celkové udržitelnosti území a jeho 3 pilířů (přírodního, ekonomického a sociálního) je předmětem posouzení SEA, které bylo na předmětný koncept ÚP pracováno. V ÚPSÚ z roku 1994 je celé území vedeno jako zóna II. – komerční nižší intenzity, ve které je v současné době, resp. od roku 2001 již počet nových objektů naprosto vyčerpán. Návrh územního plánu stávající situaci v území zhodnotil a požadovanou zástavbu nezahrnul.“

K tomu lze říci jediné, a to, že se uvedené rozhodnutí, nazvané rozhodnutím o námitkách, jako takové pouze tváří. Nelze se totiž z něho dozvědět nic konkrétního ve vztahu k uplatněným námitkám. Proč došlo ke změně ve funkčním – účelovém využití pozemku parc. č. 60/2, v čem převažuje veřejný zájem nad zájmem navrhovatelky, jaké konkrétní hodnoty vedly ke změně funkčního využití uvedeného pozemku, v čem spočívá nalezená rovnováha mezi urbanistickými, ekologickými a ekonomickými požadavky (pokud v zabránění překotného rozvoje v oblasti výstavby apartmánových domů, tak proč bylo stejným způsobem postupováno i v případě zamýšlené výstavby malého hotelu, tedy stavby, kterou je naopak podle urbanistické koncepce územního plánu třeba preferovat - viz část C, oddíl C.1, odrážka 13, stanovící podporu výstavbě nových objektů a přestaveb stávajících objektů pro veřejné ubytování návštěvníků /hotely a penziony/ ...), a v neposlední řadě se z něho

nelze dozvědět ani to, v čem odpůrce spatřuje proporcionalitu zásahu do vlastnického práva navrhovatelky. Odpůrcova odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatelky jsou totiž natolik obecná a povšechná, že jsou použitelná jako předmluva snad ke všem těmto rozhodnutím. Ostatně zcela stejným způsobem bylo rozhodnuto o námitkách účastníků k návrhu územního plánu např. pod pořadovými čísly 5, 7 a 20, jeho přílohy č. 2. Na konkrétní námitky, zejména pak na ty, proč došlo k funkční změně pozemku parc. č. 60/2, proč není zastavitelný malým horským hotelem, jehož výstavba byla v minulých letech konzultována s Městským úřadem Špindlerův Mlýn, a na tvrzenou dotčenost vlastnických práv navrhovatelky, proporcionalitu zásahu do jejich vlastnických práv, však rozhodnutí o námitkách navrhovatelky odpovědi nedává. Argumenty, jichž odpůrce použil, tak nejen že neodůvodnil příslušným způsobem slovně, ale nepodložil je ani čísly, což by bylo příhodné právě v daném případě (srovnání ploch v území a míry jejich zastavěnosti a využití, počty obyvatel trvale bydlících, počty návštěvníků, počty lůžek pro ně a jejich porovnání atd.). Argument nepodložený číslem ale v zásadě není argumentem.

Krajskému soudu navíc neušla existence obecně závazné vyhlášky č. 2/2000, o 1. změně územního plánu sídelního útvaru Špindlerův Mlýn, schválené městským zastupitelstvem na veřejném zasedání dne 20. 6. 2000, číslo usnesení 93/9-00. Podle její grafické dokumentace (urbanistického řešení – funkční zónování), se parcela č. 60/2 nachází v prostoru vymezeném jako zóna II. komerční – vyšší intenzity. O tomto dokumentu se nezmiňovala ani navrhovatelka, ani odpůrce. Ten se totiž vzdor tomu opíral, jak je z jeho úkonu zřejmé, o územní plán sídelního útvaru v podobě, jakou měl v roce 1994. Jiná možnost ze spisů dostupných krajskému soudu neplyne.

Vzhledem k uvedenému krajskému soudu nezbylo, než konstatovat, že žalobní námitky navrhovatelky o nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí o námitkách k návrhu územního plánu Špindlerův Mlýn jsou důvodné. A to v kontextu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2010, č.j. 1 Ao 5/2010-169, podle něhož rozhodnutí o námitkách musí obsahovat odůvodnění, které je součástí odůvodnění opatření obecné povahy (§ 172 odst. 5 správního řádu). Rozhodnutí o námitkách přitom musí naplňovat znaky správního rozhodnutí, neboť jde o správní akt, který je samostatným rozhodnutím, kterým by, dle konkrétních okolností věci, mohlo dojít k dotčení práv osoby, která tuto námitku uplatnila. Případné podání žaloby proti rozhodnutí o námitkách přitom není podmínkou, která by musela být splněna před podáním návrhu na zrušení opatření obecné povahy. A Nejvyšší správní soud pokračoval, že jestliže je rozhodnutí o námitkách minimálně z formálního hlediska správním rozhodnutím, které musí dle § 172 odst. 5 správního řádu obsahovat vlastní odůvodnění, je třeba na odůvodnění rozhodnutí o námitkách klást stejné požadavky jako v případě jiných správních rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu).

Přitom jde právě v první řadě o požadavek přezkoumatelnosti rozhodnutí. K tomu je nutné v odůvodnění správního rozhodnutí zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jednou z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. V odůvodnění správního

rozhodnutí je nutno uvést důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (z odůvodnění rozhodnutí musí být mj. seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené). Stejně požadavky jsou pak kladeny i na odůvodnění opatření obecné povahy jako takového (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, čj. 1 Ao 3/2008 – 136).

Jak je však z výše uvedeného odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatelky proti návrhu územního plánu zřejmé, nic takového v něm uvedeno není, respektive náležitosti řádného odůvodnění rozhodnutí v něm zcela absentují. Jinými slovy, uvedené odůvodnění postrádá důvody, jež k zamítnutí námitek navrhovatelky vedly. Tato pochybení pak již nebylo možno napravit ani podrobnějším dodatečným vysvětlováním v písemném vyjádření odpůrce k návrhu na zrušení opatření obecné povahy, ani při jednání krajského soudu.

Vzhledem k tomu dospěl krajský soud již z tohoto důvodu k závěru, že rozhodnutí o shora uvedených námitkách je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něho není zřejmé, proč odpůrkyně považovala námitky navrhovatelky za liché, mylné či vyvrácené. S ohledem na to shledal návrh na zrušení části opatření obecné povahy důvodným, neboť v procesu jeho pořizování a přijímání došlo k zásadnímu procesnímu pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost opatření obecné povahy v daném rozsahu. Krajský soud proto podle § 101d odst. 2 s.ř.s. zrušil napadené opatření obecné povahy v části, která je specifikována ve výroku I. tohoto rozsudku.

Za tohoto stavu nepřezkoumatelnosti, neexistence konkrétních úvah odpůrce k jednotlivým námitkám navrhovatelky proti návrhu územního plánu, se krajský soud nemohl zabývat jejími dalšími námitkami. Za dané situace je totiž nelze konfrontovat se závěry odpůrce, a to pro jejich absenci, přičemž v rámci soudního přezkumného řízení nelze nahrazovat činnost orgánů veřejné správy.

K vyjádření odpůrce k návrhu třeba ještě dodat, že na výše zjištěných závěrech krajského soudu nemůže nic změnit, když není odůvodněno vlastní rozhodnutí o námitkách navrhovatelky proti návrhu územního plánu. Co totiž není uvedeno v rozhodnutí, jako by nebylo, přičemž jeho nedostatky lze odstranit pouze novým rozhodnutím, novým úkonem. Pro aktivní legitimaci navrhovatelky k podání návrhu na zrušení OOP, jeho části, je přitom nerozhodné, že nepodala námitky již proti konceptu územního plánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, sp. zn. 1 Ao 2/2010). Dlužno též zdůraznit, že tento rozsudek neřeší možnosti další výstavby navrhovatelky na pozemku parc. č. 60/2. K argumentaci odpůrce, v níž se odvolává na rozsudky Nejvyššího správního soudu (viz výše), třeba poznamenat, že z nich vytahuje závěry uvedeného soudu sice k obdobným právním problémům, ovšem bez toho, aby je aplikoval na podmínky dané konkrétní věci.

Samozřejmě, že lze územním plánem změnit podmínky v území i proti dosud platnému územnímu plánu, ale pro takovou změnu musí také nastat závažné důvody. O těch zatím nebyla v dané věci konkrétní zmínka.

Navrhovatelka měla ve věci úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. proti účastníkovi, který úspěch neměl. Její náklady spočívaly v náhradě soudního poplatku ve výši 5.000,--Kč a jízdném jejího zástupce, obecného zmocněnce, z místa jeho bydliště, totožného se sídlem navrhovatelky, k procesnímu soudu do Hradce Králové a zpět ve výši 200,--Kč (jízdné vlakem, když zmocněnec neměl souhlas soudu k použití osobního automobilu) a ve výši 30,--Kč (za 2 lístky MHD v Hradci Králové), tedy náhrada nákladů celkem činí částku 5.230,--Kč. Náklady řízení je odpůrce povinen zaplatit podle výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 7. září 2012

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu